

GEÇ KALINMIŞ BİR YILIN ARDINDAN: KIRIKKALE'NİN MİNİK KALPLERİNE DOKUNUŞ

Hayriye DEREÇİ

Kalbi iyilikle dolu herkese selamlar...

Nereden başlamalıyım veya içimdekileri nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama duygularımın da bu satırlarda canlanmasını istiyorum. Bu yazı, kısa bir gün sonucunda hissettiklerimden ibaret olmayacak; çünkü hissettiklerim, bir anda gelip geçen duygular değil. Bu, bir başlangıcın hikayesi...

Heyecan Yolculuğu:

Kırıkkale'ye Doğru

Geç kalınmış bir yıldan sonraki ilk projem, Kırıkkale'nin **Leyla-İsa Aktuğ İlköğretim Okuluydu**. Sabah erkenden

İLKYAR servisiyle yola çıktık. Servisteyken sanki zaman geçmiyordu. Yaklaştıkça heyecanım daha da artıyordu. İçimde yaşadığım o yoğun hissi unutamıyorum. Bu satırlarda tekrar gidelim oraya ve tekrar dokunalım o minik, saf kalplere.

Pes Etmeyen Minik

Vardığımızda elimde bir çivi kutusu ve etrafımızda onlarca çocuk... Hepsi çivileri ayırmaya çalışıyordu ama içlerinden biri vardı ki onda kendimi buldum. Çivileri kendine zarar vererek ayırmaya çalışıyordu.

Yanına yaklaştım; sakın olmasını ve nazikçe de yapabileceğini söyledim. Ancak o küçük kız, çivilere sinirlenerek daha sert şekilde ayırmaya çalıştı ve **hiç pes etmedi**. Ablasının yaptığını görünce onu izleyerek yapmaya çalıştı ve sonunda çivileri ayırabildi. Onlara gülümserken sanki kendi çocukluğuma gülümsüyordum.

🚀 Kıvılcımı Yakalamak

Sınıflarda etkinlikler sırasında yüzümde kocaman gülümsemelerle onları deneylerimizle etkilemeye çalışıyordum. Ben konuşup bir şeyler gösterdikçe onlar daha da dikkat kesiliyorlardı. Yaptıklarımızla ilgilenmeyenler için dikkatlerini çekmeye çalışıyordum.

Dersin başında "**Merak etmiyorum,**" diyen öğrenci, dersin sonunda yanımdaydı.

Japon treninden bahsedilirken bir öğrenci, "Biz bunları yapamayız." gibi bir cümle söyleyince ona, **yıldızları hedef almasını, ulaşamazsa bile bulutlarda olacağını** söyledim.

Gözlerindeki şaşkınlığı gizleyememişti.

🕒 Umutları Dinlemek

Mikroskop etkinliğinde çocuklar sırayla bakarken ben de onlarla sohbet ediyordum. Hayallerini dinliyordum. Kimisi doktor, kimisi mühendis, kimisi de oyuncu olmak istiyordu. Hepsinin umutları, hayalleri vardı. Şu an fark ediyorum da **onlarda bizim taşıyamadığımız umutlar vardı**. O saf inanç ve sınırsız hayal gücü, bize unuttuğumuz şeyleri hatırlatıyordu.

📝 Minik Ellerin Bıraktığı En Değerli Hediye

Tüm gün elime kâğıtlar tutuşturuldu ve giderken okumam istendi. Bana ulaşan her kâğıtta "**Bunu hak edecek ne yaptım?**" diye düşünüyordum. Hepsi minik ellerle yazılmış, bana da ulaşılmasını beklediğim zamanlardaki ellerimin boyutundaydı. Belki küçük Hayriye'nin elinden tutan olmamıştı ama şimdi onlarca çocuğun elini tutacak. Bu satırlar, benim için bir onur nişanesidir.

💖 En Tatlı Bakışlar

Dış deneyler sırasında fotoğraf karelerinden sorumluydum.

Onların gülüşlerini, heyecanlarını, şaşkınlıklarını ve en tatlısı, anlamayarak bakışlarını yakalamak benim için çok değerliydi.

🔥 **Sonsöz: Kalplerdeki Ateşi Yakmak**

Bunları yaşarken yoğun duygular hissediyordum
ancak onları şimdi ayırt edebiliyorum:

Sevgi,

umut,

sorumluluk

ve büyük bir şefkat.

Özellikle desteğe ihtiyacı olan öğrencilerin ellerini tutarak,
içlerindeki ateşi yakmalarına
ve kalplerindeki potansiyelin mühürlerini kaldırmalarına
yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Ellerim onların ellerinde olacak.

Hayriye DERECİ
ODTÜ BÖTE